

Hanif Kureishi: «La libido no mor mai»

L'escriptor britànic creu que «el món s'està tornant cada cop més feixista»

"Una nit, ara que soc vell, estic malalt, sec de semen i l'últim que vull és que empitjorin les coses, torno a sentir els sorolls". L'escriptor anglès d'origen pakistanès Hanif Kureishi ha vingut a Barcelona per presentar la seva última novel·la, *Res de res* (Anagrama, traducció al català de Marta Pera Cucurell). Ho ha fet en el marc del festival Kosmopolis (<http://kosmopolis.cccb.org/ca/>) del CCCB (<http://www.cccb.org/ca/>). El llibre explora la decrepitud física a partir d'un personatge, en Waldo, que és impotent però manté intacta la pulsio sexual. Recollim les paraules de Kureishi en 14 punts.

V?deo: 293355836

1. La vida fins a mitjana edat és acumulació, després et fas gran i ho comences a perdre tot. La vida és una suma de pèrdues. Perdem mobilitat, memòria, feines, estatus, amics... i hem d'anar buidant la bossa.
2. Vaig començar a sentir la veu d'un home vell que em parlava de la seva decrepitud. M'interessava escriure un llibre sobre un home molt gran que ho està perdent tot: el seu estatus, la seva carrera, la mobilitat, la memòria...
3. Aquest home velle, en Waldo, és una criatura provinent de la generació dels anys seixanta. Es troba absolutament esgotat, i representa l'esgotament d'una època. Els ideals dels seixanta i dels setanta, com la lluita pels drets dels gais, l'alliberament sexual, la igualtat de les dones i racial, s'han quedat a mig camí. En algunes lluites hem avançat força, en d'altres queda molt a fer, com la del #MeToo, que ha estat clau a Occident i al món musulmà.
4. Hi ha moltes coses del sistema que no han funcionat. Els meus tres fills potser no tindran feina ni es podran comprar una casa, hi ha molt poca esperança. Però són feliços, malgrat tot. La novel·la *Res de res* reflecteix amb un punt còmic aquest esgotament i aquesta falta d'esperança.
5. Avui el món és ple d'estafadors, molts ens sentim enganyats per les promeses dels anys vuitanta que han quedat per complir.
6. Vaig créixer als ans seixanta i setanta, vaig creure que podia arribar a ser escriptor i me'n vaig sortir. La mobilitat social em va permetre construir-me un futur. Llavors era més difícil sortir-te'n si eres immigrant, però la ignorància em va salvar. Avui la mobilitat social s'ha aturat.
7. Actualment l'origen no és una trava per triomfar en el món de les arts i de l'esport, però la posició social està molt més marcada. Si ets de classe baixa, et serà molt difícil prosperar. Aquesta és una herència de l'era Thatcher, que es va carregar l'estat del benestar, els sindicats i moltes polítiques socials. La classe obrera anglesa ara vota el Brexit i dona suport a la ultradreta. Amb el Brexit s'ha revelat el cinisme i l'odi.
8. Estic més espantat del que he estat mai. Hi ha partits feixistes amb discursos molt durs contra els immigrants, i es diuen coses que fa deu anys haurien estat impensables. El món s'està tornant cada cop més feixista.
9. Seria difícil escriure ara sobre la societat britànica perquè és un caos, un terratrèmol, i quan hagués acabat la novel·la ja estaríem immersos en un caos nou. A més, jo ara prefereixo

abordar la política de forma lateral. La tracto des de la perspectiva dels personatges.

10. M'agrada la idea que la imaginació és perillosa. Tenir una bona idea pot ser perillós, perquè pot canviar les coses. Els artistes són perillosos. N'hi ha d'empresonats perquè han generat idees que circulen i poden fer que canviïn les maneres amb què percebem el món.

11. Jo ja no puc escriure des del punt de vista d'un noi de 17 anys, no sé què li passa pel cap.

12. Quan ets escriptor has de ser valent, has de dir coses coratjoses, t'has de despullar de la vergonya. La timidesa no té lloc en el món artístic, no t'has de sentir intimidat pel que puguin pensar els altres. La decència i la respectabilitat són espantoses, només serveixen perquè els altres t'imposin el seu poder.

13. Actualment la gent gran és molt més radical que els joves. Els meus fills són molt més conservadors que jo. Mentre ells estan a casa mirant The Sopranos jo vaig a manifestacions o estic a fora prenent copes i intentant lligar. És com una mena de capgirament del món.

14. La libido no mor mai, crec que això ja ho va dir Freud. Et fa llevar, sortir de casa i tirar endavant. Per a molta gent, la libido és el seu motor vital. Sense la libido i la pulsio eròtica no valdria la pena continuar vivint. Seria com estar a dins del cos de Donald Trump. I el sexe no és necessàriament millor amb les persones que estimes, de fet, el sexe és molt millor amb les persones que odies.

